

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.646 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 november 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die loco advocaat C. DEJEMEPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 3 september 2007 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar Marokkaanse echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.2. Op 28 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing, die verzoekster op 1 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) De aanvrager kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat het Consulaat-generaal van België te Casablanca aan de Dienst vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakt op naam van (Z.K.), geboren op 10/09/1976 te Meknes, Marokko;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

De visumaanvraagster poogde in het verleden reeds verscheidene malen om in het huwelijk te treden met diverse mannen met de bedoeling om een verblijfsvergunning in België te bekomen.

Reeds eind 2004 komt zij naar België met een visum met het oog op huwelijk met een in België gevestigde Algerijnse onderdaan.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel brengt op 07/03/2005 de procureur des konings van Brussel op de hoogte van dit voorgenomen huwelijk en weigert op 19/05/2005 de eerste huwelijksponging van mevrouw op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek op grond van manifeste indicaties inzake schijnhuwelijk.

Zij negeert het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend en in februari 2006 meldt zij opnieuw, deze keer aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent, dat zij in het huwelijk wenst te treden... Deze keer met een Belg van Turkse afkomst.

Ook dit huwelijk weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te voltrekken op basis van indicaties inzake schijnhuwelijk.

Meneer van zijn kant slaagde er in om zich in België te vestigen op basis van een huwelijk, in 2003, met een Belgische van Marokkaanse afkomst. Deze laatste verklaarde aan de ambtenaar van de burgerlijke stand dat zij weliswaar met meneer heeft samengewoond, maar dat hun huwelijk nooit werd geconsumeerd. Volgens het Rijksregister waren zij slechts op het zelfde adres gedomicilieerd van 22/04/2004 tot 07/12/2005. Naderhand werd dit huwelijk in Marokko ontbonden door een 'répudiation avant consommation du mariage'. Ook dit huwelijk van meneer had manifest niet de bedoeling een duurzame levensgemeenschap en een gezin te stichten en had enkel als doel een verblijfsvergunning in België te bekomen.

Net zoals (Z.K.) is (N N.) dus niet aan zijn proefstuk toe inzake het aangaan van schijnhuwelijken.

Betrokkenen hebben het huwelijk voltrokken in het buitenland om te ontsnappen aan een mogelijk onderzoek door de Belgische autoriteiten.

Uit het onderzoek door de politie, gelast door het parket van de procureur des konings te Brussel, blijkt dat ook net huwelijk dat (Z.K.) met (N.N.) is aangegaan, niet de bedoeling had om de wettelijke verplichtingen van samenwoning, hulp en bijstand na te leven, en dat de oprechtheid van betrokkenen tot het afsluiten van een volwaardig huwelijk ontbrak, waardoor dit huwelijk volstrekt nietig is.

Meneer zegt mevrouw te hebben ontmoet in juni 2006 in Vorst. Zij verbleef illegaal in België, volgens meneer was zij depressief wegens een ex-minnaar en heeft zij hem onmiddellijk haar telefoonnummer gegeven. Mevrouw had in augustus 2006 financiële problemen en kon haar huishuur niet meer betalen, aldus nog meneer.

Meneer verklaarde in zijn interview met de politiediensten dat mevrouw met hem wilde huwen omdat hij werk had en dat haar zus dan in België op zijn kosten medisch verzorgd zou kunnen

worden. Het Consulaat-generaal van België te Casablanca bevestigde dat aan de zus en de moeder van mevrouw een visum voor medische verzorging werd afgeleverd.

De familie van mevrouw heeft het huwelijk georganiseerd en ingestaan voor de kosten.

Op grond van de gegeven omstandigheden, het onderzoek door het Consulaat-generaal van België te Casablanca en het eigen onderzoek is het parket van de procureur des konings te Brussel (referentie: (...)) van oordeel dat het in Marokko afgesloten huwelijk, minstens uit hoofde van een van de echtgenoten, er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar wel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevrouw uit hoofde van haar status als echtgenote.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Brussel onze diensten op 20/11/2008 een ongunstig advies heeft bezorgd voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan (Z.K.).

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde,

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

Overwegende dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde; Het visum wordt derhalve geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen rechtbeginsel volgens hetwelk het bestuur bij zijn beslissing dient rekening te houden met alle nuttige feiten van de zaak. Verzoekster betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.1.2. In de mate dat verzoekster in het middel voorts in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door haar met een in België verblijvende vreemdeling afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn, dat deze motieven kunnen weerlegd worden en dat het bestuur tot zijn besluit kwam zonder alle gegevens te kennen, dient de Raad te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de

Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat de onderdelen van het middel die inhouden dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

2.1.3. Door verder voor te houden dat zij, toen zij vernam dat haar visumaanvraag werd ter kennis gebracht aan de diensten van het parket, aan de procureur des konings liet weten dat zij bereid was toelichtingen te verstrekken en alle nuttige stukken over te maken, toont verzoekster niet aan dat het bestuur een beoordelingsfout heeft gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing of de motiveringsplicht heeft miskend. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat ook de procureur des konings op 20 november 2008 een ongunstig advies verstrekke en dit onderdeel van de motivering vindt steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. In dit dossier bevindt zich immers een schrijven van de procureur des konings waarin deze aangeeft dat, naar zijn oordeel, het door verzoekster afgesloten huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

2.1.4. Het gegeven dat het huwelijk van verzoekster niet erkend wordt in de Belgische rechtsorde heeft verder automatisch tot gevolg dat verzoekster zich niet dienstig op het uit dit huwelijk voortvloeiende verblijfsrecht kan beroepen teneinde tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden. Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet vastgesteld worden.

2.1.5. Verzoekster toont met haar uiteenzetting, waarbij zij de antecedenten van haar beweerde partner toelicht, zij haar eigen versie inzake het bestaan van een relatie geeft en haar familiale omstandigheden schetst, ook niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet zou hebben gestoeld op een correcte feitenvinding of dat enig ander beginsel van goed bestuur zou geschonden zijn.

2.1.6. In een laatste onderdeel van het middel voert verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Los van de vraag of de bestreden beslissing al moet beschouwd worden als een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster - de bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt -, dient geduid te worden dat artikel 27 van het WIPR de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid hoe dan ook toelaat om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid te weigeren om een huwelijk te erkennen en dat in de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd dat geen visum gezinshereniging wordt toegekend omdat het door verzoekster afgesloten huwelijk niet erkend wordt aangezien het strijdig is met de openbare orde. Een inmenging van het bestuur in het privé- en gezinsleven is in casu bijgevolg mogelijk, daar er een wettelijke basis is en niet kan ontkend worden dat de strijd tegen de schijnhuwelijken - die onder meer gevoerd wordt door geen rechtsgevolgen te verlenen aan huwelijken die er niet op gericht zijn een duurzame levensgemeenschap te creëren, doch slechts gericht zijn op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel - nodig is met het oog op de bescherming van de openbare orde. Het is daarnaast evident dat indien de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist dat hij een huwelijk niet kan erkennen omdat hij van oordeel is dat het niet gericht is op het tot stand brengen van een levensgemeenschap, hij niet verder dient af te wegen of de private en '*gezinsbelangen*' niet primeren op het algemeen belang.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.2. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.